

Παναγιώτης Μαυροειδής

Γέμισαν οι πλατείες και οι δρόμοι τις περασμένες βδομάδες. Όχι μόνο η -και καλά- για λόγους υγειονομικούς απαγόρευση διαδηλώσεων, αλλά και ο ίδιος ο **νόμος περί διαδηλώσεων**, πετάχτηκαν στα **σκουπίδια**. Αυτή είναι η μία εικόνα.

Από την άλλη, είναι η εικόνα της **πολιτικής αμηχανίας** σε όλα τα επίπεδα. Δεν είναι μόνο αυτά που λένε οι δημοσκοπήσεις, ότι δηλαδή η **κυβέρνηση** φθείρεται από τη λαϊκή οργή, αλλά ο **ΣΥΡΙΖΑ** είναι σταθερά στην «εντατική» και γενικά αυτός που κερδίζει είναι ο **...Κανένας**. Είναι και η πραγματικότητα όπου η πλειοψηφία όσων διαδηλώνουν, δε νιώθουν κάποια βεβαιότητα να συνταχθούν με αυτό ή το άλλο πολιτικό ρεύμα, επιλέγουν ωστόσο την αγωνιστική στάση.

1. Κυβέρνηση και ΝΔ, νικητές μέσα στη θάλασσα της πολιτικής αμηχανίας;

Ελλείπει εναλλακτικού πολιτικού σχεδίου ανατροπής τους, κυβέρνηση και ΝΔ, αστικός κόσμος και ευρω-κομισάριοι, ελπίζουν σε μια σιδερένια ηγεμονία, με τη βοήθεια και της ωμής βίας. Είναι ηλίου φαεινότερο ότι **η κυβέρνηση «τον έχει» το ΣΥΡΙΖΑ**. Παρά το γεγονός ότι η ίδια απειλείται από μια διάρρηξη των συμμαχιών της με τα πάντα απρόβλεπτα μικρομεσαία στρώματα, ειδικά αυτά της πόλης που καταστρέφονται μέσα στην πανδημία, δε νιώθει καμία απειλή για την προοπτική διακυβέρνησης και τη νομή της εξουσίας. Ο ΣΥΡΙΖΑ ξεδοντιασμένος από την κυβερνητική του θητεία και πλήρη αποτυχία, μάλλον επιζητεί επιείκεια και **δίκαιη μεταχείριση του αιχμαλώτου** που έχει παραδοθεί. Ένα στα τρία νομοσχέδια της ΝΔ στη Βουλή, ψηφίζονται από το ΣΥΡΙΖΑ, μεταξύ αυτών και το νομοσχέδιο για το μέγα σκάνδαλο του Ελληνικού.

2. Στο στόχαστρο το πολιτικό δικαίωμα της οργάνωσης και του αγώνα

Αν στην περίοδο της αστικής, ευρω-ενωσιακής μνημονιακής επίθεσης **2009-2015**, ο κύριος

στόχος των αστικών δυνάμεων ήταν μια απότομη, γιγαντιαία **οικονομική και κοινωνική καθίζηση των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων**, σήμερα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Οι κίνδυνοι πάνε ακόμη παραπέρα.

Το στοίχημα της **σταθεροποίησης στο βυθό** που είχαν οδηγήσει τα μνημονιακά προγράμματα και της **αναχαίτισης της λαϊκής απειθαρχίας**, κρίθηκε στην περίοδο **2015-2019** με αρνητικό πρωταγωνιστή την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και την παράλληλη ανοιχτή ενσωμάτωσή του στο αστικό στρατόπεδο.

Σήμερα η ΝΔ, αλλά και ο κεντρικός κορμός του αστικού κόσμου, έχοντας ασφαλίσει τα νώτα της στο διαχειριστικό κυβερνητικό πεδίο, μαζί με τη νέα επίθεση σε κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα, στοχεύουν πέρα και πίσω από το ΣΥΡΙΖΑ: Στόχος είναι μια **ριζική ανατροπή του πολιτικού συσχετισμού**, όχι στο κοινοβουλευτικό πεδίο, αλλά βαθύτερα, **σε εκείνα τα πεδία που κρίνουν το δικαίωμα στην οργάνωση και τον αγώνα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων**. Από το νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις ως τη θέσπιση της πανεπιστημιακής αστυνομίας και από το νέο συνδικαλιστικό νόμο και την προώθηση της τηλεργασίας ως την απόπειρα απαγόρευσης των απεργιών, πλήθος νομοθετικών παρεμβάσεων, τείνουν σε μορφές ελέγχου της δράσης των εργαζομένων από το αστικό κράτος και τους εργοδότες και περιστολής του δικαιώματος οργάνωσης και συλλογικής δράσης εναντίον τους. Παράλληλα έχουν ειδική στόχευση ενάντια στην επαναστατική και «ανεξέλεγκτη» αριστερά.

3. Η μεγάλη ζημιά (ή η υπηρεσία) του ΣΥΡΙΖΑ

Η μεγάλη ζημιά που έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ, δεν είναι μόνο στο ότι κατάφερε με την πλήρη αποτυχία και προσχώρησή του στην εφαρμογή της αστικής μνημονιακής επίθεσης, να επιτρέψει στην περισσότερο από ποτέ ακροδεξιά ΝΔ να εμφανίζεται ακλόνητη κοινοβουλευτικά.

Το σπουδαιότερο είναι ότι έπληξε καίρια την ευρύτερη αποδοχή που είχαν στην ελληνική κοινωνία **προγραμματικοί στόχοι** όπως αυτοί των δημόσιων κοινωνικών αγαθών, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, της αντίθεσης στα μεγάλα επιχειρηματικά σχέδια ή τους σχεδιασμούς της ΕΕ και άλλα.

Καταρράκωσε επίσης το **ηθικό κύρος** της αριστεράς, μιλώντας και πράττοντας ψευδεπίγραφα στο όνομά της, καθώς λίγο ως πολύ, σε ένα **κρεσέντο πολιτικού αμοραλισμού**, δικαιολόγησε το πέταγμα του δημοψηφίσματος στα σκουπίδια με την ανοιχτή ομολογία/ δικαιολογία **«τα πούλησα, για να μη με ρίξουν από την**

κυβέρνηση»!

4. Ποια επιστροφή και σε ποιο ΣΥΡΙΖΑ;

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, ρίχνει σήμερα την πρόταση ενός «παν-δημοκρατικού μετώπου». Πρόταση που βασίζεται πάνω στη λογική ότι ζούμε μια **ακροδεξιά «εκτροπή»** από τη κυβέρνηση της ΝΔ και χρειάζεται άμεσα ένα «μέτωπο των δημοκρατικών δυνάμεων» για την ανατροπή της «εκτροπής» αυτής. **Φυσικά απλά επιδιώκει να «μαζέψει» τους πάντες στις φτερούγες του.**

Πρόκειται όμως για μια «εκτροπή» ή για τις γενικότερες επιδιώξεις του κεφαλαίου για την **επιβολή νέου καθεστώτος εκμετάλλευσης** και αντιδραστική πολιτική υπέρβασης της κρίσης σε βάρος της εργατικής τάξης; Η **αποσύνδεση** της πολιτικής της κυβέρνησης της Ν.Δ. από τις **γενικότερες τάσεις του ολοκληρωτικού καπιταλισμού** και τα **καθεστώτα ανελευθερίας** που συγκροτούνται στο καπιταλιστικό κόσμο από ποικιλία κυβερνήσεων, προϋδεάζει ακριβώς τη βέβαιη **συνηγορία** από μεριάς ΣΥΡΙΖΑ υπέρ τους.

Αν αυτή η πολιτική εκτίμηση, φαίνεται σε κάποιους πρόωρη, καλό θα ήταν, αντί να ονειρεύονται «έστω» μια επιστροφή στον **«καλό ΣΥΡΙΖΑ του 2010-2012»**, να θυμηθούν ότι αυτός ο «καλός ΣΥΡΙΖΑ» (κατά τη γνώμη μας υπήρξε μόνο στη φαντασία κάποιων ή στην ελπίδα πολλών), έχει πεθάνει και ταφεί με όλες τις τιμές.

Δεν εννοούμε με αυτό ότι φίλοι ή μέλη του ΣΥΡΙΖΑ, εργαζόμενοι, νέοι, συμμετέχοντες σε μαζικά κινήματα, δεν δικαιούνται ή δεν μπορούν να μετακινηθούν πολιτικά σε αριστερή κατεύθυνση. Τονίζουμε όμως με βεβαιότητα ότι η ηγεσία και η συνολική συγκρότηση του ΣΥΡΙΖΑ, έλυσε ολοκληρωτικά δευτερεύουσες αντιφάσεις στο εσωτερικό του που στο όνομα κάποιας λογικής είχε συσπειρώσει στο παρελθόν ή έστω τις είχε ανεχθεί. Ο **σημερινός ΣΥΡΙΖΑ**, με πολύ σημαντικό καθρέφτη αυτού την κοινοβουλευτική του ομάδα, είναι ένα αρχηγικό κόμμα, με έντονη παρουσία ενός μηχανισμού γύρω από κρατικές λειτουργίες, με σχέσεις με επιχειρηματικό κόσμο και μηχανισμούς ΕΕ, σημαντική στελέχωση από παλιό ΠΑΣΟΚ, αλλά και καριερίστες από τους πρώην συμμάχους ΑΝΕΛ του Καμμένου. Αν μιλάμε για κάποια επιστροφή ΣΥΡΙΖΑ, πρόκειται ειδικά για το **ΣΥΡΙΖΑ του Σεπτέμβρη του 2015, του Τρίτου Μνημονίου** και της συμμαχίας θανάτου με ΗΠΑ-Ισραήλ.

Χαρακτηριστικό του κέντρου βάρους όχι μόνο της προγραμματικής εξέλιξης του ΣΥΡΙΖΑ, αποτελεί το γεγονός ότι η κύρια κατεύθυνσή του για συμμαχίες αφορά το ...ΚΙΝΑΛ, ένα κόμμα που μετά βίας καταφέρνει, έστω σε συμβολικό επίπεδο, να διαφοροποιηθεί από τη ΝΔ.

5. Ο Βαρουφάκης στο ρόλο του χρήσιμου εταίρου

Τι απέμεινε όμως αλήθεια και από την πάλαι ποτέ εσωτερική αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ; Έχει τη σημασία του το γεγονός ότι τελικά στο χώρο αυτό, αυτός που ηγεμόνευσε είναι ο **Γ. Βαρουφάκης** και το (αρχηγικό) ΜεΡΑ25.

Πρόκειται για μια πολιτική δύναμη η οποία στα μάτια ενός ανθρώπου που ονειρεύεται τον «καλό ΣΥΡΙΖΑ του 2010-2012», είναι σαφώς **στα δεξιά εκείνου του ΣΥΡΙΖΑ**, καθώς έχει προκαταβολικά «σπάσει το ρόδι» και τοποθετείται ρητά **μέσα στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, υποσχόμενος να τη μεταμορφώσει σε καλή νεράιδα.

Η έκκληση του Βαρουφάκη προς ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ για κοινή δράση «υπέρ της δημοκρατικής νομιμότητας», είναι ταυτόσημη με την πρόταση Τσίπρα για αντί-δεξιό μέτωπο. Διεκδικεί έτσι-παρα τις διαψεύσεις- τον **«εξ αριστερών» σύμμαχο του ΣΥΡΙΖΑ**. Την ίδια στιγμή, ως κόμμα εμφανίζεται με συμβολικό τρόπο και ολιγομελή αντιπροσωπεία σε ορισμένες κινητοποιήσεις, επιχειρώντας με επικοινωνιακό τρόπο να καρπωθεί οφέλη.

6. ΚΚΕ: αμυντικός οικονομισμός αντί ανατρεπτικής πάλης

Το ΚΚΕ στην πρώτη φάση της πανδημίας καθηλώθηκε στη λογική του lockdown και των απαγορεύσεων, με αποτέλεσμα να **αιφνιδιαστεί** πρόσφατα με τη μαζική παρουσία λαϊκών στρωμάτων και νεολαίας στο δρόμο. Οι κινητοποιήσεις με **συμβολικό χαρακτήρα**, αποκλειστικά **«επωνύμων»** και με **συγκεκριμένη διάταξη** της πρώτης περιόδου με άρωμα αγώνα αλλά και «άδεια από το πρωτόκολλο», που ασυλλόγιστα επαινέθηκαν υπερβολικά από πολλούς, δεν πρόσφεραν σπουδαία πράγματα.

Το ΚΚΕ επιχειρεί πλέον αναπροσαρμογή προς μαζικούς αγώνες, αλλά όπως καταδεικνύουν και οι θέσεις για το επερχόμενο Συνέδριο, ακροβατεί μεταξύ αγώνων χαμηλής έντασης με άμεσα αιτήματα, δανείων από το ιστορικό παρελθόν, παρηγορίες για το μέλλον, αλλά πάντα με **απουσία συνολικών πολιτικών στόχων ανατροπής της αστικής πολιτικής** και των τομών της στο σήμερα. Η κατάληξη είναι σταθερή: «Βγάλε συμπεράσματα και ψήφισε ΚΚΕ».

7. Ρήξεις χωρίς ρήξη;

Στις συνθήκες αυτές αναπτύσσεται μια **σημαντική ζώνη κινηματικού αντάρτικου** ανά θέμα και ανά μέτωπο, τις περισσότερες φορές χωρίς σύνδεση μεταξύ τους, σε μια κινηματική μαχητική αντιπαράθεση, αλλά και υποβάθμιση συνολικού πολιτικού προγράμματος και προοπτικής ανατροπής. Η τάση αυτή είναι διαδεδομένη σε μεγάλα

κομμάτια ειδικά της νεολαίας κάτι που είναι λογικό, με δεδομένο την απουσία κινηματικών και πολιτικών εμπειριών και την γενικότερη υποχώρηση των οργανωμένων αντικαπιταλιστικών πολιτικών ρευμάτων στη νεολαία τα τελευταία χρόνια. Χωρίς πολιτικό μετασχηματισμό της, η αιχμαλωσία της από πολιτικά ρεύματα που σήμερα κατ'αρχήν απορρίπτει, αποτελεί ένα υπαρκτό κίνδυνο.

8. Συγκέντρωση δυνάμεων για την ανατροπή

Αν είναι αλήθεια ότι βρισκόμαστε εντός μιας **ιστορικού χαρακτήρα κρίσης του καπιταλισμού** με πολλές όψεις (οικονομική, υγειονομική, περιβαλλοντική, πολιτισμική), ιστορικού χαρακτήρα είναι και οι **ευθύνες** των δυνάμεων που αναφέρονται στην αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά. Ούτε η **δορυφοροποίηση** γύρω από την κατά φαντασία αριστερά αλλά ΣΥΡΙΖΑ ή το ΚΚΕ, ούτε η καταφυγή σε ένα κινηματικό αντάρτικο, δίνουν διέξοδο προοπτικής.

Το ζητούμενο είναι να υπάρξει μια αποφασιστική **συγκέντρωση δυνάμεων**, ένα ευρύ αλλά συνεκτικό **αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο**, που θα θέτει το ζήτημα της **συνολικής ανατροπής**. Ένα μέτωπο που να μπορεί να συμβάλλει στην ανάπτυξη του αναγκαίου μαζικού πολιτικού εργατικού και λαϊκού κινήματος για την αντίσταση, τον κλονισμό και την **ανατροπή**.

Πρώτο, της πολιτικής και της **κυβέρνησης** της ΝΔ

Δεύτερο, της **καπιταλιστικής αστικής επίθεσης** συνολικά,

Τρίτο: της **συναίνεσης**, των αστικών εναλλακτικών λύσεων τύπου ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ και της λογικής της εθνικής ενότητας. Οι λογικές αυτές τίθενται και εντός του κινήματος και εκεί πρέπει να ηττηθούν

9. Με στρατηγικό ορίζοντα

Αυτός ο στόχος, για τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς, έχει ως **πυρήνα** του την επαναστατική τακτική και στρατηγική στις σημερινές συνθήκες.

Το συνολικό στοίχημα τίθεται ως εξής: **Είτε** οι δυνάμεις του κεφαλαίου σε εθνικό και υπερεθνικό επίπεδο, θα καταφέρουν να επιβάλουν νέες ιστορικού χαρακτήρα αντεργατικές τομές, όχι μόνο στο πεδίο της οικονομίας αλλά και ξεκάθαρα στον στίβο του πολιτικού συσχετισμού, **είτε** οι δυνάμεις της εργατικής τάξης παγκόσμια θα θέσουν επί τάπητος την

ανάγκη αυτή η κρίση να μην αποβεί ως μια ακόμη δομική κρίση που θα «αρθεί» με μια νέα καπιταλιστική ανασυγκρότηση σε βάρος της, αλλά **να μετατραπεί σε συστημική κρίση**, δηλαδή να τεθεί το ζήτημα της συνολικής αλλαγής υποδείγματος με ανατροπή του καπιταλιστικού πλαισίου. Η οικονομία και κοινωνία (ας την πούμε..) της αγοράς, θέτει πλέον ξεκάθαρο σε κίνδυνο το αξιοβίωτο της ζωής των ανθρώπων, την ίδια τη ζωή τους, μα και την υγεία της φύσης εντός της οποίας αυτή φιλοξενείται ως μέρος της. Οφείλουμε λοιπόν να θέσουμε ως στόχο θεμελιακές κατακτήσεις σε εργασία, υγεία, παιδεία, πρόνοια, περιβαλλοντική προστασία, αλλά και τη συνολική ανατροπή ενός συστήματος όπου «όλα πωλούνται και όλα αγοράζονται», στο βωμό του κέρδους και της ατομικής ιδιοκτησίας. Βεβαίως προβάλλεται και άλλη «εναλλακτική»

Προφανώς η διαπάλη αυτή δε θα κριθεί άμεσα, ούτε σε ένα επεισόδιο. Αυτό όμως δεν αναιρεί την ουσία της **πολιτικής κατεύθυνσης** που πρέπει να θέσει η σύγχρονη κομμουνιστική αριστερά. Σε πρώτη φάση, ως μια δυναμική, μειοψηφική αλλά υπαρκτή πολιτική τάση εντός του εργατικού κινήματος. Σε αδιάλλακτη διαπάλη με την αστική πολιτική, σε αντιπαράθεση και διάλογο με μεταρρυθμιστικά, ρεφορμιστικά ρεύματα εντός των αγώνων της εργατικής τάξης.

10. Στο πεδίο του μαζικού κοινωνικού και πολιτικού αγώνα

Το ζητούμενο είναι η αλλαγή πολιτικής για να ζήσουν οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, όσοι σπρώχνονται στην χρεωκοπία, τη φτώχεια και την απόγνωση. Επομένως είναι ανάγκη να προταχθεί η πάλη για την **ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής και της κυβέρνησης από τους λαϊκούς αγώνες**, με άμεσα βασικά συνθήματα:

«Ψωμί- Υγεία- Παιδεία- ελευθερία - δεν θα πληρώσει ο λαός αλλά το κεφάλαιο την πανδημία»

Είναι υπερ-αναγκαία η διατύπωση ενός **ευρύτερου προγράμματος εργατικών αντικαπιταλιστικών στόχων που να απαντούν στις λαϊκές ανάγκες**, να αντιπαρατίθενται στους βασικούς πυλώνες της αστικής πολιτικής (καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις στην οικονομία και το πολιτικό σύστημα, επιτροπεία και συμμετοχή στην ΕΕ, χρέος, συμμετοχή στο ΝΑΤΟ και γεωστρατηγική αναβάθμιση στην περιοχή μέσω πολεμικών αξόνων και εξορύξεων στις ΑΟΖ και άλλα).

Δεν είναι ζητούμενο να πάμε «μία από τα ίδια», με μια απλή εναλλαγή κυβερνητικού διαχειριστή που λίγο ως πολύ θα εφαρμόζει την ίδια πολιτική.

Ζητούμενο είναι το αν το **εργατικό και ευρύτερο λαϊκό κίνημα** θα έχει μαζικότητα, δυναμική και στόχους που θα το καθιστούν **στην πράξη απειλητικό** για εργοδότες, κυβερνήσεις και κράτος, **ικανό να αποσπά καταχτήσεις**, αλλά και να αποπνέει αυτοπεποίθηση και ελπίδα.

Ζητούμενο είναι αν θα υπάρχει ορατός πόλος μιας **επαναστατικής, αντικαπιταλιστικής, κομμουνιστικής αριστεράς** που αφενός θα συγκροτείται **με στρατηγικούς όρους** συνολικής ανατροπής και αφετέρου θα στηρίζει και θα στηρίζεται στην **μαχητικότητα και ανώτερη πολιτικοποίηση ενός νέου εργατικού κινήματος** που θα θέτει στόχο για ουσιαστική αλλαγή στη ζωή των εργαζομένων.

Πάνω σε αυτές τις αναγκαιότητες, μπορούν και πρέπει **να συστρατευθούν διαφορετικά πολιτικά ρεύματα και αγωνιστές**, παρά την ύπαρξη άλλων διαφορών. Εδώ θα κριθούμε όλοι και όλες.

Σισύφεια πορεία;

Σύμφωνα με το μύθο, ο **Σίσυφος** ήταν τιμωρημένος από τους θεούς να μετακινεί διαρκώς ένα βράχο προς την κορυφή ενός βουνού, αυτός να κατακυβιάει και αυτή η προσπάθεια να επαναλαμβάνεται αδιάκοπα. Η πρόχειρη ανάγνωση βγάζει το συμπέρασμα πως η πιο φοβερή τιμωρία είναι η χωρίς όφελος και ελπίδα αέναη εργασία.

Όμως η «τιμωρία» του Σίσυφου είχε λόγο και αιτία. Ήταν ο γενναίος άνθρωπος απέναντι σε Θεούς και ανθρώπους. Αυτός που περιφρόνησε τη δήθεν θεόσταλη μοίρα, αμφισβητώντας τον ίδιο το Δία και όλους τους Θεούς. Αυτός που μίσησε το θάνατο, τολμώντας ακόμη και να δέσει το θεό Θάνατο. Αυτός που είχε πάθος για τη ζωή και ξέφυγε από τον Άδη. Αλλά και αυτός που επέστρεψε στη ζωή ως τιμωρός απέναντι σε εκείνη την υπακοή που ήταν αντίθετη στην αγάπη (είχε διατάξει τη γυναίκα του να μην τον θάψει όταν πεθάνει και αυτή υπάκουσε και γύρισε στη ζωή για να την τιμωρήσει για αυτό).

Ο Σίσυφος είναι ηττημένος, αλλά είναι και νικητής. Διότι όσες φορές και αν αποτυγχάνει, άλλες τόσες επιχειρεί να νικήσει. **Δεν υπάρχει καμία μοίρα που τελικά δε μπορεί να αμφισβητηθεί με την ακάματη περιφρόνησή της και την αιώνια προσπάθεια.** Όπως εύστοχα έχει επισημαίνει ο Α. Καμύ, η «μοίρα» του εργάτη, όλες τις μέρες της ζωής του, δεν είναι λιγότερο παράλογη από την τιμωρία του Σίσυφου. Όχι μόνο έχει νόημα να κινηθούν οι βράχοι με την άρνηση των θεών, αλλά οφείλουμε να φανταστούμε τον κοινωνικό Σίσυφο της εποχής μας να φτάνει νικητής στην κορυφή, κόντρα στο σύγχρονο ραγιαδισμό.

Προσπαθώντας με το ίδιο πείσμα, αλλά δοκιμάζοντας αλλιώς.